

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 189.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000731056/facsimile.pdf> (tilgået 24. september 2021)

Anvendt udgave: Martin Luther

i sit Øre — det lød, som han havde forstaaet det hele: »Du har ingen Fejl begaaet, fat Mod, stol paa Guds Naade!» — Han følte tillige et fast Tag i sin Arm — — Han vidste ikke straks, hvad han gjorde, kun at han fortsatte, — men da han endelig kom til selve Indstiftelsesordene, vendte hans Bevidsthed baade om ham selv og om Handlingen helt tilbage, — — det var ikke Angst, men en lindrende, tilbagetrængt Hulken, der gjorde hans Stemme noget utydelig. Nu var han eet med Handlingen i Øjeblikket, med Nadvernrydelsen, som fulgte, saae hverken frem foran den eller tilbage.

Saasnaert han, efter endt Messe, var udenfor Kirkerummet, sank han grædende i den gamle Præceptors Arme.

»Tænk paa det Øjeblik, Du nys har oplevet, naar Angsten igjen falder over Dig,« sagde denne, »saa veed Du, hvad der skal hjælpe.«

Martin var endnu heftig bevæget, da han kom ind i sin Celle, men Angsten var borte. Hele hans Væsen var ligesom i en stille Dirren eller Syden, men han *bæres* af Øjeblikket, han kunde helt give sig hen deri. Begivenhedernes Bølger kunde nu gaa over ham, som de vilde, følte han, — han spejdede ikke efter dem i Forvejen.

Han var heller ikke bange for at møde sin Fader nu, alle hans Tanker var dulmede og ligesom blundende.

Mødet fandt Sted inde i Refektoriet, hvor Primits-Festmaaltidet skulde holdes.

Der stod mange Mennesker derinde i Sælen, adskillige Doktorer i Theologien og Magistre fra Universitetet foruden jo de Overordnede i Klostret, Prioeren og de andre, — — der var en af dem, der tilfældig flyttede sig til Siden, og saa opdagede Martin sin Fader. — Han stod der paa Gulvet, lille, krummet — og i en Stilling, som om han lige havde sluppet Brækjærnet og endnu ikke havde faaet sig rettet efter Taget — — men saadan stod han vel for Resten altid, han havde vist egentlig kun een Stilling at staa i, hvor man saa satte ham, og han var kun den samme: sig selv. Sønnen var ogsaa bleven seet af ham, og han vinkede ad Martin med en lille Bevægelse af venstre Haand med oprakt Tømmefinger.